

VERBOND VAN DINASO-CORPORATIES (VDC), onderafdeling of Departement van het Verbond van Dietsch-Nationaal Solidaristen (Verdinaso), opgericht in 1934.

Bij de oprichting van het Verdinaso in het najaar 1931 kreeg J. van Severen een populaire basis in West-Vlaanderen door de aansluiting van Juul Declercq uit Izegem en het door hem sinds 1925 (toen hij de christen-democratische sociale organisaties verliet) geleide Nationaal Arbeiders-Syndicaat (NAS). Dit was hoofdzakelijk een werklozenkas. Toen minister Ph. van Isacker deze kas verdere toelagen weigerde, moest het NAS ontbonden worden (26 augustus 1934). Als nieuwe organisatie werd het Verbond van Dinaso-Corporaties of VDC opgericht, dat van het begin af geleid zou worden door Pol le Roy, en dit tot aan de overgang van een deel van het Verdinaso in de Eenheidsbeweging-Vlaamsch Nationaal Verbond (5 mei 1941). Het VDC genoot een ruime organisatorische onafhankelijkheid t.a.v. de centrale Verdinaso-leiding en had ten dele eigen financiën (via aparte ledenbijdragen en door de winst op de brochures). Als publikaties gaf het een eigen tijdschrift Orde! uit en brochures (onder andere de reeks De Corporatieve Bladen). Het VDC zou nooit meer dan 1000 leden geteld hebben; er moet nog onderzocht worden hoeveel hiervan ook feitelijke Dinaso's zijn geweest. Er zouden (in 1938) een goede 50 corporaties bestaan hebben, maar hiervan zijn er verscheidene nooit uit het papieren stadium geraakt. De activiteiten beperkten zich goeddeels tot studiewerk en propaganda (pers, kernvergaderingen, huisbezoek) voor een corporatieve maatschappij; het VDC wilde per beroep de kernen vormen voor een corporatieve en autoritaire staat, die het tot stand hoopte te helpen brengen. Bepaalde kernen (van vooral onderwijzensen en artsen) legden een vrij grote activiteit aan de dag, maar ook hier bleef het bij een prefiguratie. Ook diensten van werkverschaffing, juridische bijstand en beroepsdocumentatie bleven beperkt tot kadervorming. In de praktijk raadde het VDC zijn leden aansluiting bij de christen-democratische organisaties (Algemeen Christelijk Werkersverbond) aan, die in de geest van Quadragesimo Anno ook naar een vorm van corporatisme streefden, of hij een neutrale werklozenkas als Voor Ons Volk (te Zwevegem).

Na de bezetting werd het theoretisch werk voortgezet, maar kreeg geen kansen meer tot verwezenlijking; zo bleven bijvoorbeeld het Dinaso-Opleiders-Gilde (DOG) en andere organisaties waarvan in april 1941 sprake was, louter wensdromen.

LUK KONGS